* * *

І тільки злість буває геніальна.
Господь, спаси мене від доброти!
Така тепер на світі наковальня,
що треба мати нерви, як дроти.

А нерви ж мої, ох нерви,
струни мої, настренчені на епохальний лад!
А мені ж, може, просто хочеться щастя,
тугого й солодкого, як шоколад.

Ну, що ж, епохо, їж мене, висотуй!
Лиш вісь земну з орбіти не згвинти.
Лежить під небом, чистим і високим,
холодний степ моєї самоти.

Козацький вітер вишмагає душу,
і я у ніжність ледве добреду.
Яким вогнем спокутувати мушу
хронічну українську доброту?!

А по ідеї: жінка ж — тільки жінка.
Смаглява золота віолончель.
Справляло б тіло пристрасті обжинки
колисками і лагодом ночей.

Була б така чарівна лепетуха,
такі б ото улучила слова,
що як по змісту, може, й в'януть вуха,
а як по формі — серце спочива.

Хто ж натягнув такі скажені струни
на цю, таку струнку, віолончель,
що їй футляр — усі по черзі труни
вготованих для музики ночей?!

І щось в мені таке велить
збіліти в гнів до сотого коліна!
І щось в мені таке болить,
що це і є, напевно, Україна.